ГОД. VII. София, мартъ 1940 год. Брой 7

ЗДРАВЕЦЪ

Детски вестникъ за здравно възпитание, предпазна медицина и здравъ животъ

Год. абонаментъ 10 лв. заедно съ 1 премия. На настоятелитѣ остава. На рачна продажба единъ бр. 1 лв. безъ премията

ИЗЛИЗА МЕСЕЧНО ПРЕЗЪ УЧЕБНАТА ГОДИНА ВЪ 10 БРОЯ
Гл. редакторъ: Д-ръ Н. СТАНЧЕВЪ—спец. по вжтр. и детски болести
Редакторъ-стопанинъ: Щерьока Д-ръ Станчева
София, ул. Сердика 18, II ет. Пощ. чек. смѣтка № 1413. Тел. 2-73-37

Одобренъ и препоръчанъ отъ М-вото на народ. просвѣта съ зап. № 3441 отъ 9. X. 1936 г. и отъ Гл. Дир. нар. здраве съ окр. № 12343, 17. VIII 1938 год.

Сътрудничатъ именити наши детски писатели, лѣкари, педагози, художници, композитори и учители

В-къ „Здравецъ" е членъ на „Бълг. журнал. д-во — София", съ утвърденъ уставъ съ заповѣдь № 2908 отъ 20. X. т. г. отъ М-вото на вжтрешнитѣ работи и народното здраве.

ХАЙДЕ, ВСИЧКИ ВЪНЪ ОТЪ ЗАДУШНИТѢ ЗИМНИ СТАИ

РАБОТА и ИГРА

Трудътъ е благословено нѣщо. Той твори всички блага на земята — и хлѣбъ, и наука, и изкуство. На пролѣть всичко живо се събужда за новъ животъ и се залавя съ радость за работа. Всичко се труди, за да си изкара прехраната и да си направи сжществуването приятно и красиво. Земниятъ червей разравя земята; орачътъ оре и сѣе; пчелата хвърчи отъ цвѣтъ на цвѣтъ и събира сладъкъ медъ; учительтъ обучава децата; учениците учатъ урокитѣ си и помагатъ на родителитѣ си.

Който работи физическа работа (съ тѣлото си), неговитѣ мускули се развиватъ, коститѣ заякватъ и здравето усилва. Само не бива да се прекалява.

Работата трѣбва да ни създава едно истинско удоволствие — тогава тя е полезна и успѣшна. Мързельтъ повече уморява човѣка и по-лесно го разболява. Движението на мускулитѣ усилва кръвообращението и пречиства кръвьта. Сжщо такава роля играе и гимнастиката, туризъмътъ, спорта и игритѣ. Тѣ се правятъ само за удоволствие, но много засилватъ тѣлото и укрепватъ здравето. Когато много учимъ и четемъ—въ почивката си трѣбва да работимъ и играемъ. Когато пъкъ много работимъ и играемъ — въ почивката си трѣбва да четемъ, свиримъ и пѣемъ. Трудъ и радость трѣбва да изпълватъ живота ни.

Слънцето прогони мъгли и студове, и природата се събужда. Нека се приготвимъ да посрѣщнемъ пролѣтьта. Да почистимъ градини, ниви и жилища, и започнемъ всѣки день да работимъ и играемъ.

Здравѣйте!

ЧИЧО ЗДРАВЕЦЪ

МАРТЕНСКИ ГОСТИ

Рано стана баба Марта
в'кжщи да ошета,
че насмо отъ юженъ вѣтъръ
даде й врабчето.

Ще й дойдатъ гости мили,
въ чисто да ги срещне
съ четка плочитѣ изтрила
двора въ младость свѣтна.

Тъкмо слагаше сукмани,
нѣкой вънка тропна,
баба Марта въ радость пламна
къмъ вратитѣ скокна.

И завчасъ ги тя отвори —
Боже мили! Ето!
Гости агънца на двора
дрънкаха звънчета.

Като майка ги прегърна
съ радость зацѣлува,
съ мартенички златозърни
всичкитѣ дарува.

А южняка, младъ овчаринъ
подиръ тѣхъ пристигна
и съ кавала си подкара
младата дружина.

Вуйчо Дланъ

Ти купи ли си здравната читанка

„Зеленъ Здравецъ"

Побързай да съберешъ 15 лв. Тя е най-полезната книга за всѣко здравче.

Първа пролѣтна радость

Мартенско гостче

Д. Тодоровъ—Жарава

В. Дунавски

ДЕТЕТО НА ЛОВЕЦА НА КОБРИ

Алъ Кама живѣеше съ своя четригодишенъ синъ, малкиятъ Кама, въ тръстиково селище край джунглитѣ. Той по наследство отъ своя баща бѣше усвоилъ занаята да лови кобри, които продаваше на европейцитѣ. Баща му бѣше умрѣлъ отъ кобра. Сжщо и неговата жена, когато е отваряла тръстиковия затворъ на своя мжжъ, змията я ухапала и тя въ страшни болки умрѣла оставяйки му малкия Кама.

Алъ Кама често ходѣше на ловъ и нѣмайки кжде да остави детето си, го носѣше съ себе си, настанявайки го на нѣкоя поляна и почваше да лови кобри. Неговитѣ инструменти се състояха отъ куха тръстикаватворъ, двете страни на която се запушваха съ тапи отъ дърво; вилка съ около единъ метъръ дръжка, която му служеше да притисне нѣкоя кобра по главата, ако случайно му се изплъзваше и говежда торъ, съ който опушаваше дупкитѣ на змиитѣ и тѣ излизаха. Но найсигурнитѣ оржжия му бѣха ловкостьта на ржцетѣ и очитѣ, защото щомъ змията си подаваше главата изъ дупката, той трѣбваше да я хване ловко подъ шията и после постави въ тръстиковия дългъ затворъ. Не малко ловци има на кобри и не веднажъ сж писали за тѣхъ.

Единъ день ловецътъ отиде пакъ на ловъ съ малкия Кама, когото остави на една малка полянка. Даде му една малка питка, нѣколко банана, една стомничка съ вода и се загуби въ околностьта. Този день за него бѣше много добъръ, защото бѣше хваналъ седемь кобри. Бѣше следъ обѣдъ.

Той се върна на поляната, но не намѣри детето си тамъ... То бѣше долазило до близката хралупа свирѣше и се смѣеше весело. Бащата чу смѣха и се отправи нататъкъ, но когато наближи изтръпна отъ виденото: малкиятъ Кама свирѣше съ своята тръстикова свирка и си играеше съ главата на една кобра, която се подаваше изъ хралупата. Бащата обезумя отъ страхъ, че и единствената му рожба ще умре отъ тия проклети кобри. Той не се приближи много, а отъ далечъ начена да вика малкия Кама. Детето го чу. Извърна се усмихнато и пакъ продължи да свири и си играе съ змията. И кобрата не искаше да знае че бащата на детето ще обезумѣе отъ страхъ.

Тя още повече се изтѣгаше, Кама я милваше, а тя го близеше съ тънкия си езикъ. Бащата падна на колѣне и горещо се замоли за детето си, което не искаше да знае. Той притихна съкрушенъ и после пакъ зашушна:

— Ако детето ми не бжде ухапано отъ тази кобра, азъ се заричамъ че нѣма да бжда вече ловецъ на змии и всички уловени ще пусна на свобода, въпрѣки че нѣмамъ нито стотинка за хлѣбъ!

Той дълго нашепва тази фраза и толкова се унесе, че не забеляза когато Кама се приближи до него, синецъ отъ щастие. Бащата трепна, извърна се, зграбчи му бърже ржчичкитѣ и затърси ухапаното отъ кобрата. Следъ малко ликътъ му се проясни, а въ очитѣ му блѣснаха сълзи отъ радость. После стана, навлезна въ шубрака, пусна всичкитѣ уловени кобри и захвърли инструментитѣ си, като се закле въ Аллаха, че вече нѣма да бжде ловецъ на змии...

Детето и щастливия баща потеглиха къмъ селото. На другия день той подири друга работа и бѣше щастливъ, че призракътъ на смъртьта не бродѣше вече надъ него... Мина много време отъ тогава... Често малкия Кама се губѣше отъ селището и дълго баща му не можа да узнае кжде ходѣше той. Една вечерь той се завърна въ кжщи, но детето го нѣмаше. Обърна всичкитѣ колиби, но не успѣ да го намери. Помрачи се лицето на клетия баща, защото Кама бѣше всичко за него.

Дълго броди, вика, но на пусто. Следъ като бѣше капналъ отъ умора, той седна до единъ храстъ. Нощьта бѣше хвърлила невидимата си плащеница надъ земята. Звездитѣ по небето блещукаха, месецътъ въ полусрътъ, се носѣше срѣдъ тѣхъ, като огнена лодка. Слабата свѣтлина правѣше джунглитѣ тайнствени. Крѣсъкъ отъ диви птици и вой отъ животни, се сливаха и коситѣ на човѣкъ непривикналъ съ това, се изправяха отъ ужасъ. Но бащата бѣше свикналъ и скоро задрема. Изведнажъ предъ него се появи свирепа кобра. Той бѣга, но тя го настига и захапва по ржката. Спящиятъ се събуди разтреперенъ и плахо погледна ржката си. На нея бѣше падналъ отроненъ листъ, а змия нѣмаше около му. Бащата стана и навлѣзе въ джунглитѣ. Тѣ навѣваха хладенъ страхъ, а сѣнкитѣ на тропическитѣ дървета се бѣха удължили и сякашъ хиляди чудовища се движеха. Скоро той се отзова на поляната, дето малкия Кама нѣкога галѣше кобрата. Взря се се къмъ дънера и изтръпна: близо до дървото бѣше проснатъ Кама, до него страшната кобра, а на десеть метра отъ тѣхъ една мъртва горила. Едната ржчица на детето бѣше върху змията, а съ другата стискаше тръстиковата си свирчица. Бащата здраво стисна тоягата си и се приближи босъ. После бързо като свѣткавица дръпна детето и съ всичка сила удари змията. Тя не мръдна. Бѣше мъртва, а Кама се разплака и бащата едва успѣ да го успокои. После разтревоженъ почна да го разпитва за случилото се.

Кама едва можа да му обясни: когато той си игралъ съ кобрата, горилата дебнѣла нейде наблизо. Змията я усѣтила и засъскала, като правела кржгове около детето. После като стрела се хвърлила и почнала страшна борба. Въ тази борба кобрата успѣла да ухапе горилата и тя скоро умрѣла, но и маймуната ударила смъртоносно змията; кобрата едвамъ се домъкнала до своя любимъ другарь. Тя дълго време го гледала въ очитѣ. Детето го било много страхъ отъ случилото се, но после се успокоило и поискало да я погали. Кобрата чакала последния моментъ отъ живота си. И щастлива че нейния любимъ другарь я обича, потреперала и умрѣла. Бащата дълго следъ това гледаше трупа на спасителката на неговото дете и искрено съжаляваше за нейната смърть. Тѣ си тръгнаха. А срѣдъ джунглитѣ останаха два трупа: на кобрата—спасителка и свирепата горила, която искаше да отвлече малкия Кама. Тайнственитѣ джунгли тихо нашепваха своята страшна мелодия, а месецътъ осветяваше пжтя на щастливия баща, на гърба на който малкия Кама се бѣше отпусналъ и сладко заспалъ.